

ת"פ 4981/11/13 - מדינת ישראל נגד רחל סופר

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

07 יולי 2016

ת"פ 4981-11-13 מדינת ישראל נ' סופר

לפני כב' השופטת לימור מרגולין-יחידי

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

רחל סופר

הנאשמת

נוכחים:

ב"כ התביעה עו"ד זמנסקי

ב"כ הנאשמת עו"ד אדווה ויצמן

הנאשמת

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

איני רואה הצדקה לדחות את השלמת התיק שלפני.

ניתנה והודעה היום א' תמוז תשע"ו, 07/07/2016 במעמד הנוכחים.

לימור מרגולין-יחידי, שופטת

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

מדובר בהליך שבו ניתנה הכרעת דין לאחר כפירה של הנאשמת ושמיעת ראיות.

עמוד 1

במצב דברים זה, העתירה נדחית.

ניתנה והודעה היום א' תמוז תשע"ו, 07/07/2016 במעמד הנוכחים.

לימור מרגולין-יחידי, שופטת

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

הנאשמת הורשעה לאחר ניהול הוכחות, כמפורט בהכרעת הדין. לאחר הרשעתה התבקש ביהמ"ש להפנות את הנאשמת לשירות המבחן, והגם שביהמ"ש סבר שיש ממש בהתנגדות המאשימה לבקשה זו, נוכח היקפו של התיק, לפני משורת הדין, הופנתה הנאשמת לשירות המבחן, וניתנה לה ההזדמנות לקחת אחריות על מעשיה, גם אם בשלב מאוחר שלאחר הכרעת דין, וכן לבסס נזק קונקרטי ואת מכלול הנסיבות שיאפשרו לביהמ"ש לשקול אם יש הצדקה בעתירתה לבטל את ההרשעה. בעניינה של הנאשמת התקבלו שני תסקירים מהותיים. בתסקיר הראשון התקשה שירות המבחן להמליץ על ביטול ההרשעה. בתסקיר השני הגם שלא חלו שינויים מהותיים, כפי שיפורט להלן, המליץ שירות המבחן להימנע מהרשעה. כידוע, עמדת שירות המבחן נועדה לסייע לביהמ"ש ולשקף את האינטרסים השיקומיים של נאשמים, ואין היא מחייבת את ביהמ"ש.

בטרם אדרש לסוגיה העיקרית במחלוקת בהליך שלפני, היא סוגיית ההרשעה, דומה בעיני שיש לעמוד בקצרה על השתלשלות האירועים בתיק שלפני. יצוין, כי מדובר בכתב אישום תחום וקטן שעניינו גניבת 46 מוצרים בשווי של ₪ 687 מחנות יינות ביתן בחודש פברואר 2013, בגינה יוחסה לנאשמת עבירת גניבה. כתב האישום הוגש חודשים ספורים לאחר מועד החקירה. התיק נקבע להוכחות לאחר שהנאשמת, בהתאם לזכותה, כפרה, ואלה החלו כבר במחצית השנייה של שנת 2014. בסופו של דבר, נדרש ביהמ"ש עם סיום הבאת הראיות בחודש ינואר 2016 ליתן הכרעת דין, וזו ניתנה בחודש ינואר 2016. לאחר מכן כאמור הופנתה הנאשמת לשירות המבחן, ופרק הזמן שחלף נובע מעתירתה להפניה חוזרת לשירות המבחן.

בחינה של המפורט בשני התסקירים מעלה כי הגם שבשתי הפעמים ביטאה הנאשמת באופן נפתל ביטוי פורמאלי של לקיחת אחריות מסוימת, הרי שעיון בתגובותיה מעלה כי אין מדובר בלקיחת אחריות אמיתית בדיעבד. בתסקיר הראשון ציינה, כי פעלה עקב גל חום שתקף אותה, ובתסקיר השני התייחסה לכך כאל אובדן שליטה, כשבדבריה אלה כיוונה לנתון שאינו בשליטתה. בתסקיר השני הוסיפה שיתכן וביצעה את העבירה באופן לא מודע על מנת להוכיח לחוקרים שבדקו את מצבה בהקשר להליכי פשיטת הרגל כי הגיעה למצב כלכלי גרוע עד כדי גניבת מוצרי מזון מהסופר. קצינת המבחן בשני התסקירים התרשמה מהסבר שאינו מניח את הדעת הגנתי מיתמם ומנאשמת שיש לה דפוסי חשיבה

נוקשים, ממוקדת בצרכיה ומתקשה לגלות אמפטיה והבנה כלפי האחר. אעיר בהקשר זה, כי אף אם קצינת המבחן היתה נכונה לציין שהנאשמת הצליחה לקחת מעט יותר אחריות, הרי שעיון בהסברים שנתנה מעלה כי אין מדובר אפילו בלקיחת אחריות פורמאלית, והרושם של ביהמ"ש שהיתה לו שהות לא קצרה להתרשם מהנאשמת במהלך ניהול הראיות הוא שדבריה בפני שירות המבחן נבעו מטעמים מניפולטיביים ולא משום שהיא מכירה בביצוע המעשים. ודוק, אין שום הכרח שהנאשמת תודה בשום שלב של ההליך הפלילי בביצוע העבירה המיוחסת לה, וכידוע זכותו של נאשם לכפור במיוחס לו עובר להכרעת הדין וגם לאחר שניתנה הכרעת דין מרשיעה. עם זאת, שאלת לקיחת האחריות ולו בדיעבד והפנמת הפסול במעשים היא נתון שיש לו להשקפתי משמעות בבוא ביהמ"ש לבחון את העתירה לביטול ההרשעה, ומטעם זה הרחבתי בעניין זה כבר בפתח הדברים. למען שלמות התמונה אציין, כי גם התנהלותה של הנאשמת מול גורמי ההשמה לבחינת התאמתה לביצוע צו של"צ שתוארה כאובססיבית, תוקפנית, עד כי הנאשמת נמצאה לא מתאימה לביצוע של"צ, מתיישבת עם התנהלותה הכוללת של הנאשמת כפי שפורטה לעיל.

ב"כ המאשימה עומד על הרשעת הנאשמת, הבהיר כי לא מתקיימים טעמים חריגים המצדיקים תוצאה אחרת, עמד על ניהול ההליך, על העדר נזק קונקרטי מוכח, והדגיש כי אין מדובר במעידה חד פעמית, שכן בעניינה של הנאשמת ישנה הודאה בביצוע עבירות נוספות, רובן עבירות על פקודת פשיטת רגל, וכן עבירה של שבועת שקר, ועניינה הפלילי של הנאשמת בהקשר זה ממתין לסיום בביהמ"ש המחוזי. ב"כ המאשימה תמך דבריו בפסיקה.

ב"כ הנאשמת עתרה לבטל את ההרשעה, הדגישה את מעמדה ונסיבותיה של הנאשמת ואת נפילתה העסקית והאישית ורצונה להשתקם. היא עמדה על ההשלכה של הרשעה בתיק הנוכחי, על אפשרות סיומו של התיק בביהמ"ש המחוזי ללא הרשעה, ציינה כי לנאשמת נזקים קונקרטיים, שכן נדרשת לה תעודת יושר, וביקשה להתחשב בנתונים המיוחדים של הנאשמת המצדיקים התייחסות מיוחדת ולבטל את הרשעתה.

הנאשמת בדבריה ביקשה שביהמ"ש יבטל את הרשעתה, ציינה כי הוגשה בקשה להפטר, היא מבקשת לשקם את עסקיה, ולצורך קבלת אשראי והתנהלות מול צדדים שלישיים זרים, נדרשת לה תעודת יושר. אציין כי טיעוני הסניגורית והנאשמת לא נתמכו בכל מסמכים קונקרטיים שהם.

ההלכות הנוגעות לביטול הרשעה ידועות, ואין צורך להרחיב בקשר אליהן. בתמצית ייאמר, כי הכלל הוא הרשעה, והחריג הוא ביטולה באותם מקרים נדירים בהם ביהמ"ש מגיע למסקנה כי אין הלימה בין חומרת המעשים ונסיבותיהם ומידת הפגיעה באינטרס הציבורי לבין עוצמת הפגיעה בנאשמת ובאופק שיקומה.

בהליך שלפני, מבחינת חומרת המעשים בנסיבותיהם, הגם שמדובר במעשים שבמכלול הנסיבות אינם קלי ערך, שכן מדובר בהתנהלות של גניבה של מספר רב של מוצרים מחנות, תוך הסוואת מעשי הגניבה, אין מדובר במעשים בעלי רף חומרה גבוה במיוחד, הן נוכח סכום הנזק, הן נוכח העובדה שהנאשמת נתפסה בכך והותירה את המוצרים, כך שלא נגרם נזק, והן נוכח אופיו של המעשה ומשכו הקצר. בנסיבות אלה, אילו הייתי מתרשמת כי הנאשמת מפנימה את הפסול במעשים ולוקחת אחריות על מעשיה, ואילו הייתי נוכחת שמכלול השיקולים הנוספים שנדרש ביהמ"ש לשקול, ובראשם שאלת הנזק הקונקרטי מצדיקים התחשבות בנאשמת, ניתן היה מבחינת חומרת המעשים לשקול תוצאה של ביטול הרשעה.

אלא שהנאשמת כפי שפירטתי בהרחבה לא לקחה בשום שלב אחרית אמינית על מעשיה, ואינני מאמינה להסברים שנתנה, ואף איני רואה בהם לקיחת אחריות, אף לא פורמאלית בדיעבד.

חשוב מכך, לא שוכנעתי כי קיים נזק קונקרטי ממשי שאינו נזק ערטילאי, וזאת בהתחשב בעובדה שמאז שנת 2008 הנאשמת אינה עובדת, ומדובר בשנים רבות, ובהתחשב בעובדה שלא בשלו בעת הזו התנאים שיאפשרו לה, ולו ברמה העקרונית, מבחינתה, לחזור למעגל העבודה, כך שהתקווה לחזרה לעבודה היא בשלב זה כללית, כמעט ערטילאית, ולא מוחשית וקונקרטית. מבלי למעט מהאמור, גם אם יתאפשר לנאשמת מבחינתה לחזור ולעבוד, לא הוצגו לביהמ"ש נתונים וראיות הנתמכים באסמכתאות ומלמדים על כך שהנאשמת לא תוכל לעסוק בתחום הפעילות שעסקה בו אם תורשע בעבירה שלפני. אכן, הנאשמת העלתה שורה של טענות, אלא שטענות אלה לא נתמכו בכל דרך, ולא הוצגו, גם לא מתקופת עיסוקה הממושכת בעבר, ראיות המלמדות על דרישות מהותיות להצגת תעודת יושר במסגרת התקשרויות חוזיות מול צדדים שלישיים זרים, או במסגרת פעילות פיננסית, ולא הוצגו ראיות לפעילות עם גורמים מוסדיים. בשל העדרן של כל הראיות האמורות, הרי שהטענה שהרשעת הנאשמת תגרום לה לנזק מוחשי קונקרטי היא טענה כללית, סתמית וערטילאית. כידוע, קבע ביהמ"ש העליון לא פעם כי אין די בטענות כלליות ועתידיות, וכי נדרש מנאשם המבקש לבטל את הרשעתו להניח תשתית ראייתית שיש בה כדי לבסס טענה לסיכוי סביר וממשי לנזק קונקרטי ברור, שהיקפו נכבד ולא זניח, והשפעתו על אופק חיי הנאשם ממשית. זאת לא נעשה כאמור.

לכך אני מוסיפה את העובדה שבעניינה של הנאשמת קיים הליך נוסף, ת"פ 12626-01-16, במסגרתו הודתה בעובדות כתב אישום מתוקן ביחס לאירועים שמוקדמים בזמן לאירוע שלפני, וביחס לעבירות הכוללות כאמור שבועת שקר. עצם הודאת הנאשמת בביצוע המעשים, יש בה כדי ללמד שאין מדובר בהליך שלפני במעידה נקודתית חד פעמית, וזאת ללא קשר לאופן שבו יסתיים ההליך האחר בסופו של דבר. אעיר עוד, כי לא מצאתי בטענות לקושי נפשי ודיכאון, טענות שלא נטענו כבסיס לשלילת אחריות, ונוגעות לתקופה מאוחרת למעשים שלפני, כדי להשליך על חומרת המעשים שלפני ועל התוצאה הסופית. כמו כן, לא התרשמתי, כי בעת הזאת מתקיים הליך טיפולי ממשי, וגם בתסקיר שירות המבחן מדובר על טיפול לצורך הכוונה, הכלה ותמיכה בתקופה משברית, ולא על טיפול מעמיק שנועד לבחון מול הנאשמת את קשייה כפי שבאים לידי ביטוי בהתנהלותה בהליך שלפני ובהליך האחר.

כעולה מהמקובץ, לא מתקיימים התנאים החריגים המצדיקים ביטול הרשעה בשלב זה של ההליך, וההרשעה נותרת על כנה.

לעניין הענישה, מעשי הנאשמת פגעו באינטרס רכושי, והם מצדיקים ענישה מוחשית. מתחם הענישה שהוצע על ידי המאשימה שתכליתו מאסר מותנה מקובל עלי. כמו כן, אני סבורה כי המאשימה נהגה בהגינותה בעתירתה לענישה בתחתית מתחם הענישה, וזאת בהתחשב באופי המעשים ובנסיבות האישיות של הנאשמת, כשהעובדה שלא לקחה אחריות על מעשיה אינה פועלת לחובתה, שכן זכותה לכפור במיוחס לה.

לעניין הענישה הכספית, מדובר במעשים שבוצעו משיקולי תועלת כספית, ומצדיקים ענישה שתעקף כדאיות זו. עם זאת, איני מתעלמת מהעובדה שהנאשמת שתושאלה ביציאתה מהחנות הותירה את המוצרים הגנובים, כך שלא נגרם נזק. בעת קביעת מתחם הקנס, נדרש ביהמ"ש להתחשב בשיקולי חוסר יכולת, ובהליך שלפני מדובר בנאשמת המצויה בפני

הליכי פשיטת רגל, ואינה עובדת משנת 2008, כך שהונחה תשתית ראייתית לטענה של מצוקה כלכלית. בנסיבות אלה, מתחם הקנס נע ממאות שקלים בודדות ועד 5,000 ₪. בנסיבות העניין, איני סבורה כי הקנס צריך להיות בתחתית המתחם. עם זאת, יהיה הקנס בשל המצב הכלכלי בחלקו התחתון של מתחם הקנס.

אשר על כן, אני גוזרת על הנאשמת את העונשים כדלקמן:

1. מאסר על תנאי למשך ארבעה חודשים, לתקופה של שנתיים, והתנאי שהנאשמת לא תעבור עבירת רכוש, למעט החזקת נכס החשוד כגנוב.
 2. קנס בסך 1,200 ₪, או שלושה ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם בשישה תשלומים חודשיים, שווים ורציפים, **כשהראשון בהם ביום 1.8.16. לא ישולם תשלום - תעמוד יתרת הקנס לפירעון.**
 3. בהסכמת הנאשמת, ניתן בזאת צו מבחן לתקופה של חצי שנה. **מובהר לנאשמת, כי אם לא תמלא אחרי תנאי הצו, מוסמך בית-המשפט לחזור ולגזור את דינה.**
 4. ניתן צו כללי למוצגים, לשיקול דעת קצין משטרה.
- זכות ערעור לביהמ"ש המחוזי בתוך 45 יום מהיום.**
- המזכירות תשלח עותק הפרוטוקול לשירות המבחן.**

ניתנה והודעה היום א' תמוז תשע"ו, 07/07/2016 במעמד הנוכחים.

לימור מרגולין-יחידי, שופטת